

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 290/09-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti spoločnosti F., s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., K., pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 559/1999 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti F., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 559/1999 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 24 C 559/1999 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Spoločnosti F., s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť spoločnosti F., s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 438,57 € (slovom štyristotridsaťosem eur a päťdesiatšesť centov), na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. R. K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. septembra 2009 prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti F., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. K., K., v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 559/1999.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala neprimeranú dĺžku konania o zaplatenie sumy 1 857,15 € v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 24 C 559/1999, ktoré začalo návrhom sťažovateľky z 20. júna 1999. Okresný súd v predmetnej veci už spočiatku vykazoval nečinnosť. Po žiadosti sťažovateľky o preverenie nečinnosti súdu z 26. februára

2004 okresný súd vo veci pojednával, jeho postup však nesmeroval k rozhodnutiu vo veci. Sťažovateľka uviedla, že „od pojednávania konaného dňa 20. 04. 2004 bolo síce vo veci nariadených niekoľko pojednávani, tie však neviedli k efektívnemu vybaveniu veci, v dôsledku čoho doteraz nedošlo k vydaniu rozhodnutia vo veci samej. Uvedené sťažovateľ považuje za zjavné a ničím neodôvodnené prietahy v konaní a teda má za to, že došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky...“.

Sťažovateľka preto podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov 19. augusta 2009 prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala sťažnosť predsedovi okresného súdu a požiadala ho o zjednanie nápravy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nečinnosťou Okresného súdu Košice I. v konaní sp. zn.: 24 C 559/1999 porušené bolo.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Košice I., aby v konaní sp. zn.: 24 C 559/1999 bezodkladne konal.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.320 €, ktoré mu je Okresný súd Košice I. povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Košice I. je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila sťažovateľka skutočnosťou, že „dôvera sťažovateľa v právnu istotu bola závažným spôsobom narušená, sťažovateľovi tak vznikla morálna ujma spočívajúca v pocitoch nedôvery v súdny systém a jeho účinnosť.“

Sťažovateľ preto žiada, aby Ústavný súd rozhodol o priznaní primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľovi, ako náhrady vyššie uvedenej nemajetkovej ujmy, pričom za primerané finančné zadostučinenie považuje sumu 3.320 €. Poukazuje pritom na skutočnosť, že od podania návrhu na začatie konania prešla bez akéhokoľvek výsledku doba desiatich rokov a Okresný súd Košice I. nezjednal nápravu.“

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 2337/04 doručeným ústavnému súdu 19. októbra 2009, v ktorom predseda tohto súdu uviedol prehľad jednotlivých procesných úkonov vykonaných vo veci. K opodstatnenosti sťažnosti sa nevyjadril. V závere uviedol: „*Po právnej stránke vec nie je náročná. Je však náročná po stránke skutkovej, nakoľko na objektívne zistenie skutkového stavu bolo potrebné vypočutie svedka Ing. G. V., ktorý na predvolania súdu vôbec nereagoval. S predmetnou vecou súvisia aj konania vedené na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 14 C/470/2002 a na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 22 C/83/2000, ktoré nie sú právoplatne skončené. V priebehu celého konania účastníci opakovane žiadali o odročenie pojednávania a často nepreberali súdne zásielky. Tieto skutočnosti značne prispeli k predĺženiu konania.“*

K stanovisku predsedu okresného súdu sa sťažovateľka vyjadrila podaním z 5. novembra 2009, v ktorom uviedla: „*Skutočnosti uvedené vo vyjadrení len potvrdzujú dôvodnosť podanej sťažnosti, a teda existenciu priesťahov v konaní, na ktoré sťažovateľ poukazoval v sťažnosti, a to najmä v prvej fáze konania – od podania návrhu na začatie konania, resp. zaplatenia súdneho poplatku za návrh po vydanie platobného rozkazu, od vydania platobného rozkazu po 1. pojednávanie, ale tiež v ďalšom priebehu (pojednávanie dňa 11. 1. 2006 – a ďalšie až dňa 10. 1. 2007, pojednávanie dňa 3. 9. 2008 – a ďalšie až dňa 7. 10. 2009).*

Vzhľadom na to právny zástupca sťažovateľa navrhuje Ústavnému súdu, aby po prejednaní veci rozhodol tak, ako je to uvedené v sťažnosti sťažovateľa zo dňa 20. 8. 2009, teda aby sťažnosti vyhovel.“

Trovy právneho zastupovania si sťažovateľka vyčísli na sumu 438,57 €.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a zo spisu okresného súdu sp. zn. 24 C 559/1999 zistil, že konanie začalo 26. júna 1999 návrhom sťažovateľky na vydanie platobného rozkazu. Okresný súd konal až po viac ako jednom roku, keď 18. júla 2000 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku. Platobný rozkaz vydal po ďalšom období nečinnosti až 16. januára 2002. Z dôvodu materskej dovolenky sudkyne predseda okresného súdu opatrením z 1. februára 2002 pridelil vec do senátu 11 C. Keďže prvé doručenie platobného rozkazu bolo neúspešné, okresný súd ho opakovane doručoval 11. marca 2002. Po podanom odpore a vyžiadaní stanoviska navrhovateľa k odporu doručenému okresnému súdu 28. novembra 2002 sa v konaní okresného súdu vyskytlo ďalšie obdobie nečinnosti až do prvého pojednávania vo veci, ktoré bolo nariadené na 20. apríl 2004. Sťažovateľka listom z 27. februára 2004 požiadala predsedu okresného súdu o preverenie prípadnej nečinnosti súdu. Predsedníčka senátu odôvodnila nečinnosť zaťaženosťou a vybavovaním inej súdnej agendy.

Prvé pojednávanie vo veci, ktoré sa konalo 20. apríla 2004, bolo odročené pre ospravedlненú neprítomnosť odporcov. V rámci druhého pojednávania 2. júna 2004 okresný súd vypočul stanoviská oboch strán a odročil vec z dôvodu doplnenia dokazovania. Na ďalšom pojednávaní 6. októbra 2004 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti predsedníčky senátu. Vo veci sa ďalej konalo 7. decembra 2004, keď strany predniesli svoje ďalšie vyjadrenia a navrhli doplnenie dokazovania. Nasledujúce pojednávania boli odročené pre neprítomnosť účastníkov – 16. marca 2005 z dôvodu doloženej práceneschopnosti právnej zástupkyne navrhovateľa, 8. júna 2004 a 18. októbra 2005 z dôvodu pobytu odporcov v zahraničí. Na pojednávaní 11. januára 2006 okresný súd

konštatoval, že sa nedostavil predvolaný svedok. Účastníci požiadali okresný súd o poskytnutie dlhšej lehoty na účely možnej mimosúdnej dohody. Okresný súd odročil pojednávanie na neurčito.

Listom z 5. apríla 2006 navrhovateľ oznámil okresnému súdu, že k mimosúdnej dohode nedošlo. Okresný súd určil ďalšie pojednávanie na 10. január 2007, ktoré odročil pre neprítomnosť odporcov z dôvodu kolízie pojednávania právnej zástupkyne odporcu a služobnej cesty odporcu. Sudkyňa dala pokyn na predvolanie odporcov pod hrozbou poriadkovej pokuty. Ďalšie pojednávanie sa konalo 7. februára 2007, kde po predložení dokladov odporcom a jeho vyjadrení bolo pojednávanie odročené z dôvodu doplnenia dokazovania a výsluchu svedka. Okresný súd potom neúspešne doručoval predvolanie svedkovi prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru K. Pojednávanie nariadené na 17. apríl 2007 okresný súd odročil pre neprítomnosť účastníkov (na strane navrhovateľa pre liečebný pobyt jeho právnej zástupkyne) a neprítomnosť svedka. Ďalšie pojednávanie nariadené na 11. september 2007 bolo odročené pre mimoriadne udalosti na okresnom súde na neurčito. Pre neprítomnosť z dôvodu kolízie pojednávania právnej zástupkyne navrhovateľa a neprítomnosť svedka bolo odročené aj ďalšie pojednávanie určené na 30. január 2008. Okresný súd potom opätovne zisťoval pobyt svedka prostredníctvom žiadosti adresovanej Mestskej evidencii obyvateľstva K. a Obvodnému Oddeleniu Policajného zboru K. Ďalšie pojednávania boli odročené pre neprítomnosť účastníkov – 30. apríla 2008 pre nepreukázané vážne rodinné problémy právnej zástupkyne navrhovateľa a 3. septembra 2008 pre opätovnú neprítomnosť navrhovateľa. Okresnému súdu bolo 16. septembra 2008 doručené stanovisko odporcu, v ktorom poukazuje, že navrhovateľ a jeho právna zástupkyňa nechodia na pojednávania ani v iných kauzách, ktorých sú obe strany účastníkmi, a teda že na veci nemajú právny záujem. Listom z 19. marca 2009 upozornil predseda okresného súdu sudkyňu konajúcu vo veci na vzniknuté prieťahy v konaní a uložil jej urýchlene vo veci konať. Na pojednávaní 7. októbra 2009, na ktoré sa nedostavili odporcovia, navrhovateľ ani svedok, sudkyňa za prítomnosti právnej zástupkyne navrhovateľa vyhlásila dokazovanie za skončené a odročila pojednávanie z dôvodu vyhlásenia rozsudku na 28. október 2009, keď bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd žalobu zamietol.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich veci bez zbytočných priet'ahov, v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky garantovať účastníkom súdneho konania právo na prerokovanie ich veci v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), je zabezpečiť odstránenie stavu

právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 74/97). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietaní porušenia práva na prejednanie záležitosti súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodnutie o zaplatenie sumy 1 857,15 € (za nezaplatenie časti ceny za vykonanie diela). Ide o konanie, ktoré spravidla nebýva skutkovo zložitá, v tomto prípade však pre objektívne zistenie skutkového stavu bolo potrebné vypočuť svedka, ktorého pobyt okresný súd dlhodobo zisťoval a ktorý na doručené predvolanie nereagoval. Po právnej stránke vec nie je náročná. Návrhy tohto typu tvoria častú a bežnú agendu okresných súdov.

2. Ďalším kritériom, ktoré ústavný súd posudzoval, bolo správanie účastníkov konania. Ústavný súd konštatuje, že z dôvodu opakovanej neúčasti účastníkov konania na pojednávaniach, tak na strane odporcov, ktorí sa nezúčastnili pojednávania v siedmich prípadoch (spravidla pre pobyt mimo K. alebo v zahraničí), pre kolíziu pojednávania ich právnej zástupkyne alebo neospravedlnene, ako aj na strane navrhovateľky v šiestich prípadoch, spravidla z dôvodov práceneschopnosti, liečebného pobytu, kolízie pojednávania, rodinných problémov jej právnej zástupkyne, z dôvodu vedomosti o neúčasti druhej strany a neospravedlnene. Takýmto správaním účastníkov došlo k výraznému spomaleniu napadnutého konania. V jednom prípade okresný súd pojednávanie odročil pre kolíziu termínov pojednávania, v jednom prípade z dôvodu rodinných problémov a v jednom prípade bez ospravedlnenia právnej zástupkyne sťažovateľky.

Správanie právnej zástupkyne sťažovateľky do istej miery spochybňuje skutočný záujem sťažovateľky na odstránení stavu jej právnej neistoty v namietanom konaní, ktorého sa domáhala sťažnosťou podanou ústavnému súdu. Ústavný súd na uvedenú skutočnosť prihliadol pri určení sumy finančného zadosťučinenia.

3. Pokiaľ ide o hodnotenie postupu okresného súdu, v posudzovanom prípade sa v konaní okresného súdu vyskytli obdobia nečinnosti. Okrem nečinnosti bol postup okresného súdu v napadnutom konaní poznačený aj neefektívnosťou. Ústavný súd hodnotí ako neefektívnosť postupu okresného súdu aj skutočnosť, že bez náležitého posúdenia vyhovel žiadostiam účastníkov o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie termínov s inými pojednávaniami, v dôsledku čoho došlo k spomaleniu priebehu napadnutého konania. V tejto súvislosti poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru (napr. I. ÚS 68/98), v ktorej vyslovil, že kolízia dvoch pojednávania v tom istom termíne na rozdielnych súdoch, o čom v danom prípade právny zástupca vedel v dostatočnom časovom predstihu, nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu nevyhnutne potrebného na odročenie riadne a včas nariadeného pojednávania. Podobne hodnotí aj akceptovanie neospravedlnených neúčastí a ospravedlnenie z dôvodu „*pobytu mimo K.*“ alebo „*pobytu v zahraničí*“. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a práva, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti dôležitého dôvodu (§ 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu. Ústavný súd v kontexte vyhodnotenia celého priebehu namietaného konania na základe obsahu súvisiaceho súdneho spisu konštatuje, že nedôsledný prístup okresného súdu k žiadostiam o odročenie pojednávania a jeho akceptovanie nedostatočného ospravedlňovania neúčasti prispeli nepochybne k jeho predĺženiu. Podobne ako neefektívny hodnotí ústavný súd postup okresného súdu pri zisťovaní miesta pobytu a predvolávaní svedka.

Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie

prejednaná a rozhodnutá. Pritom sa usiluje predovšetkým o to, aby sa spor vyriešil zmierne a aby konanie pôsobilo výchovne.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tomu, kto mári uplatnenie základného práva iného účastníka konania alebo kto hrubo sťažuje postup konania tým, že sa neustanoví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, alebo kto neposlúchne príkaz súdu, alebo kto ruší poriadok, alebo kto urobí hrubo urážlivé podanie, súd môže uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 820 €. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia pri opakovanom hrubom sťažení postupu konania podľa odseku 1 súd môže uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 1 640 €.

Ústavný súd konštatuje, že v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 559/1999 sa dlhšie obdobia nečinnosti vyskytli v období od 29. júna 1999 do 18. júla 2000 (1 rok), od 24. júla 2000 do 16. januára 2002 (1 rok a 6 mesiacov), od 28. novembra 2002 do 4. marca 2004 (1 rok a 3 mesiace). Od 20. apríla 2004 okresný súd síce priebežne konal (okrem obdobia nečinnosti od 5. apríla 2006 do 10. januára 2007, t. j. 9 mesiacov), ale neefektívne, bez postupu vo veci, a prvé rozhodnutie vo veci vyhlásil až 28. októbra 2009, teda po viac ako desiatich rokoch od podania návrhu na začatie konania.

Po zhodnotení postupu okresného súdu v napadnutej veci možno konštatovať príčinnú súvislosť s porušovaním základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pri sústredenom postupe okresného súdu v posudzovanom konaní bolo možné vo veci rozhodnúť bez zbytočných priet'ahov. V čase rozhodovania ústavného súdu nebolo posudzované konanie právoplatne skončené ani po viac ako desiatich rokoch od začatia konania. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že ak už konanie trvá neprimerane dlho, má všeobecný súd venovať zvláštnu pozornosť jeho urýchleniu (III. ÚS 146/05).

Celkovo ústavný súd posúdil dĺžku konania na okresnom súde ako neprimerane dlhú a konštatuje, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 559/1999 neposkytol

sťažovateľke rýchlu a účinnú ochranu jej práv podľa § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, preto rozhodol, že okresný súd v tomto konaní porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo veci samej (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 320 €, čo odôvodnila pretrvávajúcim stavom právnej neistoty.

Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky, prikázal okresnému súdu, ktorý jej základné právo porušil, vo veci konať, a na dovŕšenie nápravy porušenia základného práva priznal sťažovateľke po zohľadnení všetkých okolností prípadu aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (bod 3 výroku nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby (za prevzatie a prípravu zastúpenia, za podanú ústavnú sťažnosť a za stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v sume 115,90 € za jeden úkon právnej služby a režijný paušál 3 x 6,95 € v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, jeho odmena po zvýšení o daň z pridanej hodnoty predstavuje sumu spolu 438,57 €. Ústavný súd preto priznal náhradu trov konania v tejto sume (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2009